

[Nathalie Lind.]

kgl. Teater, men i en overgangstid – og ifølge dagsordenen skal det altså være til 1981 – er man dog villig til at hjælpe teatret igennem, og derefter skal det klare sig selv. Dette er rene ord for pengene, og det er en opfattelse, venstre i bund og grund er uenig med fremskridtspartiet i. Men det stemmer ganske fortrinligt med den holdning, som fremskridtspartiets kampagneleder, hr. Glistrup, anlagde omtrent på samme tid, som han ville erstatte vores forsvaret med den berømte telefonsvarer, hvis jeg husker rigtigt, og som gik ud på, at man kunne anvende Det kgl. Teater til parkeringshus.

Men samtidig med at fremskridtspartiet her i dag og gennem sin dagsorden indtager denne holdning, har fru Kirsten Jacobsen udtalt sig til Ekstra Bladet for den 19. november – dette blad har en serie i øjeblikket, der hedder: »Teatret i krise«, og ifølge den i hønsegården altid godkendte filosofi er mottoet, at den, der er anderledes, skal kanøflæs, og dette blad har på udmærket måde støttet fremskridtspartiet i sin hetz mod teatret. Her siger fru Kirsten Jacobsen – og jeg tager det frem, fordi jeg gerne vil have et svar:

»Min personlige indstilling er, at vi fortsat skal have en nationalscene. Vi har også råd til Det kgl. Teater, men teatret skal køres på en helt anden og økonomisk rimelig måde.«

Det er meget svært at få sammenhæng, medmindre forholdet er det, at fru Kirsten Jacobsen personlig har én indstilling – og det er jo det, der siges her – men altså som ordfører for fremskridtspartiet må udtrykke noget, hun ikke selv tror på. Jeg synes, det er beklageligt, hvis dette er tilfældet.

Fru Kirsten Jacobsen er, som det jo er fremgået af de korte bemærkninger, der lige er faldet, bl. a. medlem af Det kgl. Teaters tilsynsråd. Her havde man sikkert mulighed for at få alle de oplysninger, der kunne være brug for om teatrets forhold. Men i den samme artikel, som jeg citerede før, i Ekstra Bladet den 19. november 1976, kommer fru Kirsten Jacobsen med nogle almindelige påstande om, at økonomien er løbet løbsk. Dette er efter min mening for billigt. Man kan ikke klare sig alene med løse påstande.

Det kgl. Teater er – og her har vi nok en del af kimen til den uro, der er på teatret i dag – med eller uden vilje blevet skåret stærkere ned, end rimeligt er. Finansministeriet har foreta-

get nye beregninger, der viser, at teatret for at dække pris- og lønstigningerne skulle have haft et beløb på 2,7 mill. kr. i 1975–76 og 4 mill. kr. mere i 1976–77. De løse påstande, som både pressen og fremskridtspartiet kommer med om, at der disponeres økonomisk uforsvarligt, modbevises af kendsgerningerne, for kendsgerningerne er jo, at teatret selv med disse nedskæringer i de sidste to år har sparet 8,5 mill. kr. Alle skal spare i øjeblikket, men det er ikke nogen dårlig indsats – det skal også siges i dag – der er ydet fra teatrets side. For at belyse, hvor alvorlige disse beskæringer er, kan jeg blot nævne, at budgettet for de penge, der kan bruges til opsætning, nu er nede på knap 4 mill. kr. og vel ca. halvdelen af, hvad det var i 1974–75.

Jeg er glad for, at det af kulturministerens redegørelse, som jeg i øvrigt takker for, fremgår, at man nu vil erkende denne fejl og rette bevillingerne op, så teatret i det kommende år kan få dækning for de uundgåelige pris- og lønstigninger; så skulle problemerne på kort sigt være klaret.

Men jeg vil sige et par ord mere om den løbende kritik mod teatret, der foregår i øjeblikket, inden jeg kommenterer ministerens forslag til en langsigtet løsning. Det er også meget populært at tale om, at teatret har en for stor og dyr administration. Efter at disse efter min mening urimeligt hårde besparelser var blevet gennemført, var det nødvendigt at afskedige ca. 35 mennesker. Der er nu ca. 685 heltidsbeskæftigede på teatret.

Jeg tror, det må have interesse for offentligheden at vide, hvor stor en del af dette personale der bruger sin tid på administration. Det er ca. 10 pct. af de heltidsansatte, men tager vi hele personalet med, altså også dem, man engagerer til de forskellige forestillinger, er vi nede på omkring 8 pct. Det er ikke nogen særlig høj procent, tværtimod. Jeg så gerne – og jeg tror, teatret kunne stå sig ved at se – sammenligninger med andre institutioner, der har en så lav administrationsprocent.

Jeg skal ikke her i første omgang gå længere ind i detaljerne, men jeg vil blot nævne, at vi i foråret har fået en rapport – og vi har i går fået en yderligere rapport, hvor statsrevisorerne er inde på nogle af disse forhold – fra rigsrevisjonen, der har beskæftiget sig med hele dette alvorlige og vigtige spørgsmål om teatrets administrative opbygning. Der nævner rigsrevisio-